

РОЗПОВСЮДЖЕНІСТЬ СИНДРОМУ СУХОГО ОКА, ПОВ'ЯЗАНОГО З ДИСФУНКЦІЄЮ МЕЙБОМІЄВИХ ЗАЛОЗ СЕРЕД ХВОРИХ З ПАТОЛОГІЄЮ ЩИТОПОДІБНОЇ ЗАЛОЗИ

Винниченко К. А., Винниченко Л. Б.

СумДУ, кафедра сімейної медицини з курсом ендокринології, КУСМКЛ №1

За даними літератури, захворювання щитоподібної залози щорічно діагностується у 2% населення світу і в більшості випадків спостерігається її гіперфункція. У 50% таких хворих розвивається ендокринна офтальмопатія, а саме – синдромом сухого ока. Оклюзія протоків мейбомієвих залоз та неконгруентність вільних країв вій є однією з головних патогенетичних ланок в розвитку синдрому сухого ока.

Мета: дослідити частоту з якою зустрічається синдром сухого ока у хворих на патологію щитоподібної залози.

Обстежено 84 пацієнта з проявами синдрому сухого ока, серед яких 36 чоловіків, та 48 жінок, віком від 22 до 74 років. Серед обстежених: у 70 % (59 пацієнтів) спостерігалась гіперфункція щитоподібної залози, у 21% (30 осіб) – нормо- або гіпофункція. Проведено комплексне обстеження хворих, що включало крім загальноприйнятих офтальмологічних методів досліджень проведення діагностичних тестів: проби Ширмера, Норна, оцінювання секретії мейбомієвих залоз кожного ока за величиною загального мейбомієвого індексу.

Встановлено, що частота виникнення синдрому сухого ока у досліджуваних хворих склала 51,2% (43 хворих із 84): відповідно в групі з гіперфункцією щитоподібної залози – 64,4 % (38 пацієнтів із 59), з нормо- або гіпофункцією – 16,7% (5 осіб із 30). В усіх випадках виникнення даної патології була пов'язана з порушенням функціональної активності мейбомієвих залоз.

Висновки. Синдром сухого ока спостерігається більш ніж у 50% хворих на патологію щитоподібної залози, переважна більшість яких мають гіперфункцію. Виникнення даної патології та її прогресування пов'язано з дисфункцією мейбомієвих залоз що необхідно брати до уваги під час призначення відповідного лікування